

Nu synes det min sjæl som om,
 at verden stævner mod sin dom
 og revner inden længe!
 Men brat jeg i dit øje ser,
 at det er ikke det, der sker
 hen over vang og vænge.

Du styrtede med din propel
 men levede alligevel
 og vendte din tallerken.
 Så brødet, som var lagt derpå,
 nu retvendt for dit øje lå
 som inden under særken.

Når jeg går hen til Paradis,
 så skal du gå på samme vis
 i haven ved min side.
 Så bøjer jeg en æblegren
 og rækker dig en gravesten,
 det skal du bare vide!

Her lever vi fra dag til dag
 og efterlader nederlag
 i rygende ruiner.
 Når vejret og selv himlen vil,
 så spiller vi vort eget spil
 som legende delfiner.

Er solen af en grønlandshval
 nu slugt i isens katedral,
 hvor halvmånen kun lyser?
 Nu skælver den med liv og lyst
 som Jonas på en fremmed kyst,
 omend den også gyser.

Nu drager jeg på pilgrimsfærd
 og går for, hvad det vel er værd
 om ej til verdens ende.
 Jeg vender om og går omkuld
 og stedes i den sorte muld
 og den som ploven vende.

Så let som din er blevet min,
 forvandles Jesu blod til vin
 af Paradisets druer.
 Der, hvor hans legeme er lagt
 i graven, er det blevet bagt
 i pinesolens luer.

I brødets brydelse vi ser,
 hvordan det store under sker,
 at alt i verden deles.
 Det sår, som før igen sprang op
 på hele menighedens krop,
 på alle lemmer heles.

Så tager jeg den gerning på
 mig, som for mine øjne lå,
 for dog igen at leve.
 Men jeg forkynder ikke dom,
 jeg flygtede og vendte om
 med glæde til Nineve.